

SATAKUNTA

N:o 103 – 30.8.1892

Siirtolaisuus

Oulun läänin kuvernööri näkyy vaatineen ruununvoudeilta ja kunnallislautakunnilta lausuntoja siirtolaisuusasiasta. ”Kaisu” on ollut tilaisuudessa saamaan Haapajärven kihlakunnan v. t. ruununvoudin A. Odenwallin lausunnon, josta julkaisee pääkohdat.

I.

Mitä ensinnäkin tulee niihin epäkohtiin, sanoo hra Odenwall, joita yhä vielä jatkuvan, miltei enenevän, siirtolaisuuden tähän saakka on huomattu tuottavan, niin ovat mielestäni seuraavat näkökohdat erittäin huomioon otettavat:

1:ksi Kansallistaloudelliselta kannalta katsoen ei ylimalkaan tähän saakka voi sanoa siirtolaisuuden tuottaneen mitään vahinkoa, sillä tuntuwampaa työvoimien puutetta se ei tähän saakka ole waikuttanut, ja waikkapa työpalkat ylimalkaan ja erittäinkin kesä-aikoina ovat viime vuosina melkoisesti kohonneet, jotta miehen wiikkopalkka, jota laskutapaa kihlakunnasta ensin täytetään heinänteon ja elonleikkuun aikoina, nykyään keskimäärin on 12 markkaa, niin ei tätä seikkaa voitane pitää siirtolaisuuden seurauksena, waan johtunee se viime aikoina melkoisessa määrin karttuneesta yleisestä warallisuudesta ja siitä seuranneen rahan arwon alentumisesta sekä muuttuneista taloudellisista oloista ylimalkaan; ja kun siirtolaiset, poikkeuksia lukuun ottamatta, vuosittain lähettävät kotimaahan melkoisia rahamääriä, joiden yhteenlaskettu summa, waikka tarkkoja tilastollisia tietoja siinä suhteessa ei ole saatavissa, alimmittainkin voitane tämän kihlakunnan kohdalle laskea 300,000 markaksi, niin tulee siirtolaisuuden kautta maanwiljelykseltä anastettu työvoima tällä tawoin yltäkyllin korwatuksi, waikkapa huomioon otetaankin, että werrattain suuri osa siirtolaisista lähtee maasta lainatuilla matkahoilla. Näiden lainain on näet huomattawa, ne kaikkein isommaksi osaksi Ameriikkaan jo ennen muuttaneilta sukulaisilta ja tutawilta, heidän tänne lähettämäinsä matkapilettien muodossa, ja suoritetaan siirtolaisten matkakustannukset ainoasti vähemmäksi osaksi kotimaasta lainatuilla rahoilla, joten ainoastaan vähempi määrä kotimaista pääomaa siirtyy pois maasta; ja kun ne tapauk-

Siirtolaisuus.

Oulun läänin kuvernööri näkyy vaatineen ruununvoudeilta ja kunnallislautakunnilta lausuntoja siirtolaisuusasiassa. ”Kaisu” on ollut tilaisuudessa saamaan Haapajärven kihlakunnan v. t. ruununvoudin A. Odenwallin lausunnon, josta julkaisee pääkohdat.

I.

Mitä ensinnäkin tulee niihin epäkohtiin, sanoo hra Odenwall, joita yhä vielä jatkuvan, miltei enenevän, siirtolaisuuden tähän saakka on huomattu tuottavan, niin ovat mielestäni seuraavat näkökohdat erittäin huomioon otettavat:

1:ksi Kansallistaloudelliselta kannalta katsoen ei ylimalkaan tähän saakka voi sanoa siirtolaisuuden tuottaneen mitään vahinkoa, sillä tuntuwampaa työvoimien puutetta se ei tähän saakka ole waikuttanut, ja waikkapa työpalkat ylimalkaan ja erittäinkin kesä-aikoina ovat viime vuosina melkoisesti kohonneet, jotta miehen wiikkopalkka, jota laskutapaa kihlakunnassa ensin käytetään heinänteon ja elonleikkuun aikoina, nykyään keskimäärin on 12 markkaa, niin ei tätä seikkaa voitane pitää siirtolaisuuden seurauksena, waan johtunee se viime aikoina melkoisessa määrin karttunees-

set, jolloin täältä otetaan lainat, jäävät welanottajalta suorittamatta, owat pidettävät poikkeuksena, waan säännöllistä on, että kotimaasta lainatut

matkarahat ennen pitkää suoritetaan Ameriikasta lähetetyillä rahoilla, niin ei tässä suhteessa kotimaalle sanottavaa wauriota tapahdu.

Huomattavaa on vielä sekin, että tosin eivät läheskään kaikki kotimaasta muuttaneet tänne palaa takaisin, vaan kumminkin lienee niiden lukumäärä, jotka jättävät kotimaansa, aikomalla waroja koottuaan palata takaisin, sangen vähäinen. Tosi kyllä on, etteivät läheskään kaikki nämätkään kykene tuota aikomustaan toteuttamaan, vaan kumminkaan ei woine niiden lukua, jotka joko ehdostaan tai wastoin tahtoansa elinajakseen jäävät pois kotimaasta, laskee enemmän kuin korkeintaan 20 tahi 25 prosentiksi koko siirtolaisluvusta, jotapaitsi myöskin on huomattava, että tähän lukuun sulkeutuvat kaikki semmoiset siweellisesti heikot tahi jo kokonaan rappiolle joutuneet ainekset siirtolaisista, joiden kotimaassa oleskelemisestakaan ei olisi woinut olla sille sanottavaa hyötyä, jopa usein suoranaista haittaakin. Sitä wastoin woipi miltei sääntönä pitää, että siirtolainen, warsinkin jos hänellä jo kotimaassa on perhe tahi jos hän sellisen rakentaa kansalaisensa naisen kanssa Ameriikassa, noin 5-6 vuoden kuluttua palaa kotimaahansa takaisin, moni kyllä ainoastaan muutamaksi wuodeksi tahi kuukaudeksi, jolloin hän, koti-ikävänsä tyydytettyään lähtee uudelle retkelle Ameriikkaan, kumminkin taas aikoen palata kotimaahansa takaisin, enempi waroja koottuaan, vaan useimmat loppuijäkseen asettuakseen maanwiljelijöinä kotimaahan. Ja näiden kotimaahan mukansa tuomat, Ameriikassa kokoamansa sekä aineelliset että henkiset warat woitaneen katsoa täydellisesti korvaamaan sen wahingon, jonka ijäksi poisjääneiden muutto on kotimaalle tuottanut. Sillä se eloisuus, wilkkaaampi toiminta ja taipumus järjestykseen työssään, johon siirtolainen Ameriikassa ollessaan on tottunut ja joita hän siis kotimaahan palattuaan tietämättänsäkin suuremmassa tai vähäisemmässä määrässä noudattaa, waikuttaa nähtävästi herättäwällä ja elwyttäwällä tawalla hänen työympäristöönsä, ja tämä wälillinen tuotanto ei suinkaan ole aiwan vähäpätöisenä pidettävä.

Moniaissa kunnissa löytyy kyllä perheitä, jotka owat joutuneet köyhäinhoidon rasitukseksi, sittenkuin perheenisä on muuttanut Ameriikkaan, ja erittäinkin walitetaan sitä kunnallislautakuntain lausunnoissa Kärämäen kunnassa. Tänkaltaisten tapahtumien suhteen on kumminkin huomattava, että nämät perheet tawallisesti owat

eläneet puutteenalaisessa tilassa ja usein suuremmassa tahi vähäisemmässä määrässä olleet pakotetut turwautumaan muihin, joko yksityisten tahi kuntain waiwaishoidon yhteisiin, apulähteisiin, jotapaitsi poismuuttanut perheenisä siweellisyytensä ja toimeliaisuutensa puolesta useinkin on ollut sitä laatua, että epäiltäwää on, eikö hänen perheensä hänen kotona ollessaankin warhaimmin tahi myöhemmin olisi joutunut kunnan elättäwäksi, ja josko hänen kotona olostaan olisi ollut muuta hyötyä, kuin että tuo köyhäinhuolto rasittawa perhe olisi yhä vaan lisääntynyt.

Tämän ohesta en woii olla muutamalla sanalla erittäin koskematta Niwalan kunnallislautakunnan asiasta antamaan, omituiseen muotoon laadittuun lausuntoon asiasta. Siinä sanotaan muun muassa, että ”siirtolaiset lähettävät tahi tuowat ”palatessa, harvoilla poikkeuksilla, aniwähän rahaa kotiinsa.” Sen mukaan kuin waltakunnan postitoimistosta saamistani tiedoista käypi selwille, owat Ameriikassa olewat siirtolaiseet es. m. wiime wuoden kuluessa lähettäneet Niwalan kuntaan postin kautta vähintään 25,000 markkaa. Kun tähän lasketaan ne vähintään 10,000 markkaa, jotka Ameriikasta palanneet siirtolaiset owat itse wuoden kuluessa tiettäwästi mukansa tuoneet ja täällä ostamiinsa maatiloihin sijoittaneet, niin ei ymmärtääkseni woii ”aniwähäksi” sanoa siirtolaisten Ameriikasta hankkimia waroja ja wiime wuosi ei tässä suhteessa suinkaan ole mikään poikkeuksena pidettävä, yhtäwähän kuin Niwalan kunta ylipäänsä kihlakunnan muihin kuntiin werraten.

Kuten jo ylempänä sanottiin, puuttuu tältä alalta, niin kuin siirtolaisuuden suhteen ylimalkaankin, tilastollisia tietoja, joten arwostelu käy waikeaksi ja woipi johtaa erehdyttäwiiin johtopäätöksiin, vaan katson kumminkin woiwani wakaumuksenani lausua että siirtolaisuus, semmoisena kuin se tähän saakka on tässä kihlakunnassa muodostunut, ei kansallistaloudellisessa suhteessa ole tuottanut mitään wauriota, jospa ehkä ei hyötyäkään.

2:ksi Siweelliseltä kannalta sitä wastoin ei arwostelu muodostu yhtä edulliseksi, waikkapa ei siirtolaisuuden siinä suhteessakaan tuottamat epäkohdat, ainakaan vielä, ole erittäin huolestuttawat. Kuten tiedetään, owat siirtolaiset enimmäkseen nuorta tahi parhaassa ijässä olewaa wäkeä. Melkoinen osa miehistä, kenties 10-15 prosenttia, owat naineita ja jättäwät melkein poikkeuksetta, ainakin ensi retkelleen lähtiessään,

kotimaahan waimon, joka tietysti hänkin useimmiten on nuori. Nämät nuoret awioelämään totuneet naiset, eli kuten kansa, sattuwasti kyllä, nimittää heitä ”Ameriikan lesket” eiwät aina ole woineet pysyä puhtaina awiorikoksista, ja miltei kihlakunnan joka kunnasta löytynee ainakin joku, joka äpärälapsen synnyttämisen kautta miehensä Ameriikassa ollessa on osottautunut siihen syyppääksi. Maan siirtolaisuuden lukuisuuteen nähden, owat tämmöiset tapaukset kumminkin pidettävät poikkeuksina, ja waikeata lienee sanoa, josko nekään suorastaan owat siirtolaisuuden syyksi luettawat, sillä useammin kohtaawat ne tilattomain miesten waimoja, joiden miehet runsailla rahalahetyksillään pitävät turwatuissa, jopa runsaissaakin, taloudellisissa waroissa, että puutteenalaisia ja köyhyyttä kärsiwiä, joiden muutoin woisi otaksua heidän tukalan tilansa antawan houkutella itseään haureuteen. Otaksua woitane sentähden, että noitten ensin mainittujen naisten siweellinen kanta on jo ennestäänkin ollut epäilyttävä, ehkä sen mahdolliset seuraukset heidän miestensä kotona-olon aikana eiwät ole tulleet näkywiin.

Jos siirtolaisuus siis kahdelta edelliseltä kannalta katsoen ei olekaan tuottanut mitään sanottawia epäkohtia, niin owat sen seuraukset olleet sitä huomattawammat.

3:ksi Oikeudelliselta kannalta, vaikka asianomaiset kunnallislautakunnat lausunnoissaan näkywät melkein kokonaan syrjäyttäneen tämän näkökohdan. Ne epäkohdat, jotka siirtolaisuus oikeudellisessa suhteessa tuottaa, woipi jakaa kahteen eri ryhmään. Aiwan säännöllistä on, että siirtolainen, joka siirtolainen, joka kotimaahan jättää omaisuutta, myöskin on welan alainen. Yhtä säännöllistä on myöskin, ettei hän lähtiessään aseta mitään waltuusmiestä puolestansa oikeusasioista vastaamaan; useimmiten on hänellä tosin waimo, joka hänen poissa ollessaan hoitaa hänen talouttaan, waan ainoastaan poikkeustapauksissa on tämäkään waltakirjalla warustettu, ja kun kansankesken se käsityskanta on päässyt yleiseksi, että awiowaimo miehensä Ameriikassa ollessa on oikeutettu täydellä oikeudella miehensä nimessä toimimaan, siitä huolimatta onko hän mieheltänsä siihen kirjallisesti waltuutettu tai ei, niin syntyy tästä alituisia rettelöitä. Tawallisin kohta lienee seuraawa. Tämmöisillä perheillä on melkein aina pienempi maatila. Kun waimo miehensä poissa ollessa hänen nimeensä tekee welkaa talon tarpeisiin, sementen, werorahojen y. m. s. hankki-

mista warten, sopiwain lainpaikkain puutteesta, epäwakaisuutta, ja tuomiot lankeawat erityisten tuomarien toisistaan eriawän subjektiivisen mielipiteen mukaan aiwan eri tawalla: 1) joko noudatetaan U. K. 8 luw. 14 §:lää ja miestä kuulutetaan etsittäwäksi asiasta vastaamaan tahi 2) tuomitaan welka suorastaan maksettavaksi hänen kotimaassa löytywästä omaisuudestaan tahi vielä 3) tuomitaan O.K. 1 luw. 11 §:lää noudattamalla ja tuohon edellä mainittuun paikkakunnan yleiseen tapaan katsoen waimo persoonallisesti welasta vastaamaan. Tätä viimeksimainittua lainpaikkaa on tietääkseni joskus noudatettu semmoisessakin kohdassa, jossa on ollut kysymys waimon miehensä poissa ollessa tekemäin kauppain laillisuudesta, jotka mies sittemmin on ewännyt. Että tämmöinen epäwarmuus lainkäytännössä ei woi muuta, kuin turmiollisesti waikuttaa yleiseen siweellisyteen, on itsestään selvää.

Yhtä tärkeäksi kuin sopiwain lainsäätöjen puutteen poistaminen yleisesti laistamme, kuten edellisestä käy selville, on näyttäytynyt siirtolaisuuden muodostamien omistusoikeusolojen suhteen, yhtä tärkeä se on myöskin kirkkolain alalla, jopa vielä tärkeämpikin, koska puutteellisuus wiimemainitussa suhteessa waikuttaa takaisin edelliseen ja yhä sitä lisää sen epäwakaisuuden kautta, joka syntyy perintöoikeusoloista.

Tämä epäwarmuus johtuu siitä, ettei kirkkolaistamme löydy selviä sääntöjä, miten Suomen kansalaisten ulkomailla ja sen yhteiskunnan lakien mukaan, jossa he silloin oleskelevat, solmiamat awioliitot owat katsottawat. Kuten tietty tapahtuu aiwan usein, että suomalaiset siirtolaiset Ameriikassa ollessaan keskenänsä rakentawat awioliittoja. Nämät poikkeuksetta päätätäne wihkimisellä, waan wihkimisen toimittaa useinkin pappi, jota ei ole kotimaassa säännöllisesti wirkaansa wihitty, ja melkein aina, jospa milloinkaan, puolisoja awioliittoon kuuluttamatta siinä järjestyksessä kuin kirkkolakimme säättää. Owatko nyt nämät awioliitot, awiopuolisojen kotimaahan palattua, pidettävät laillisina? Ja owatko niistä syntyneet lapset, wanhempainsa kuoltua, perintöoikeuden suhteen pidettävät wanhempainensa laillisina oikeudenomistajina?

Edellisen kysymyksen suhteen wallitsi ennen paljon epäwarmuutta. Moniaat papit pitiwät awioliiton laillisena, jos asianomaiset kotimaahansa palattuansa woiwat esilletuoda laillisen todistuksen, että heidät oli awioliittoon wihkinyt täällä kotimaassa asianmukaisesti wirkaansa ase-

tettu lutherilainen pappi, siitä perustamatta, oliko puolisoja kuulutettu wai ei, ja katsoen sen asian olewan wihkipapin harkittawa; toiset taas tyytywät ameriikkalaisen wiranomaisen todistukseen, että puheenaolewat henkilöt oliwat toistensa awiopuolisot, ja wielä toiset eiwät hywäksyneet mitään ameriikkalaisia todistuksia, waan waatiwat että asianomaiset, saati tahtoiwat wälttää syytteesen panemista epäsiweellisestä elämästä, kuuluttaisiwat wihityttäisiwat itsensä uudelleen kirkkolain sääntöjen mukaan. Tämä wiimemäinittu, jokseenkin ahdasmielinen ja asianomaisen siweellistä tunnetta loukkaawa käsitystapa näyttää wiime aikoina, kenties wiranomaiselta taholta tulleen osotuksen mukaan, tulleen ainakin tästä kihlakunnassa yleiseksi säännöksi, ja sitten kyllä on jotakin woitettu, waan awoimesti jättää se kumminkin sen kysymyksen, owatko tällaisten awiopuolisojen Ameriikassa syntyneet lapset perintöoikeuden suhteen yhdenwertaiset myöhemmin syntyneiden sisarustensa kanssa.

Edellä mainitut owat yleisistä piirteistä ne epäkohdat, jotka siirtolaisuus tähän saakka näytätynyt synnyttävänsä, ja owat ne, kuten näkyy, kaikki sitä laatua, etteiwät anna aihetta siirtolaisuutta ehkäiseviin toimiin, waan owat poistettawissa järjestäwillä ja selittäwillä lakisäännöillä.

SATAKUNTA

N:o 105 – 3.9.1892

Siirtolaisuus II.

Niitten epäkohtien poistamiseksi, joita hra Odewall on huomannut syntyvän siirtolaisuudesta, on hän ehdottanut muutamia keinoja, joita hän pitää tarkoituksen mukaisina. Semmoisia hän mainitsee seuraawat:

1:ksi tulisi siirtolaisen, jos hän on nainut, ennen kuin hän on saanut esteettömyyden-todistuksen ulkomaanpassin saantiin, paikkakunnan nimimiehelle jättää todistus siitä että hän on puolestaan asettanut waltuusmiehen (tahi naisen, jos hän siihen walitsee waimonsa), joka hänen poissa ollessaan woipi täydellä oikeudella häntä edustaa kaikissa asioissa kotimaassa, kuin myöskin siitä, että waltuusmies on tähän toimeen suostunut; tämä ilmoitus woipi helpoimmin tapahtua siinä muodossa, että siirtolainen jättäisi nimis-

miehelle oikeaksi todistetun kopion antamastaan waltakirjasta, johon waltuusmies on merkinnyt hywäksymisensä.

Sitäwastoin pidän epäiltäwänä, josko, kuten useinkin kuulee esiteltäwän, siirtolaiselta myöskin olisi waadittawa takaus hänen ulostekojensa suorittamisesta ja perheensä toimeentulosta hänen poissaollessaan, koska tällainen takaus käwisi melkeen aina welanalaiselle siirtolaiselle waikeaksi hankkia, ja sellainen waatiminen sentähden usein muodostuisi suoranaiseksi muuton kielloksi, josta taas olisi seurauksena, että hän jättäisi, ei aiottua matkaansa, waan postin hankkimisen siksensä ja menisi ilman passitta, joka warsinkin maan pohjoisosista aiwan helposti käy päinsä matkustamalla tawallisella työpassilla Pohjanlahden ympäri Ruotsin puolelle ja sieltä matkaa jatkamalla. Ja tämmöinen asetusten kiertäminen ei tietysti woisi olla turmiollisesti wai-kuttamatta yleiseen siweellisyyteen.

2:ksi olisi saatawa toimeen selwä lakisääntö Ameriikassa tahi ylimalkaan ulkomaalla solmit-tujen awioliittojen suhteen, joka mielestäni olisi laadittawa siihen suuntaan, että mies ja waimo, jotka wiranomaisella asianomaisen konsuliw-raston wahwistamalla todistuksella näyttäisiwät silloisen olopaikkansa lakien mukaan olewansa awioliittoon yhdistetyt, muitta mutkitta olisiwat Suomessakin semmoisia pidettäwät ja he sekä lapset, jotka yllämainitun laatuksen yhdistyksen mukaan owat heidän awioliitossaan syntyneet, semmoisia heidän uuden kotipaikkansa kirkonkirjoihin merkittäwät, sittenkuin he sinne owat hankkineet tawalliset muuttokirjat entisistä suomalaisista kotipaikoistaan, jossa sekä mies että waimo owat Suomessa syntyneet. Awioapuolisoitten keskinäisten omistusoikeuksien ja heidän sekä lasten perintöoikeuksien tulisi olla Suomen lain alaiset heidän Suomeen asetettuaan. Että lainsäädäntö käwisi tähän suuntaan on mielestäni sitä luonnollisempi, kun ei tietääkseni wielä kenenkään mieleen ole juolahtanut waatia esim. ulkomaalaiselta parikunnalta, joka hakee ja woittaa Suomen kansalaisoikeuden, erikoista selkoa siitä, missä järjestyksessä heidän awioliittonsa on syntynyt, wielä myöhemmin sen uudistamista Suomen kirkkolain sääntöjen mukaan, waan on heidän entisestä kotopaikastaan annettu wirallinen todistus siinä suhteessa pidetty riittäwänä. Että taas tällainen sääntö woisi kotimaassa synnyttää lain kiertämistä, esim. naittajan oikeuden suhteen, ja siten waikuttaa häiriötä, sen saanee

pitää jokseenkin turhana haaweiluna ja on kaikessa tapauksessa se waara aiwan vähäpätöinen saawutettavaan tarkoitukseen werraten.

3:ksi olisi saatawa toimeen täydellinen ja mahdollisimmasti tarkka tilast o siirtolaisliikkeestä. Ainoastaan pari haaraa siitä ja niiden toteuttaminen mainittakoon tässä. Kun tällaista tilastoa menneeltä ajalta kokonaan puuttuu, sopisi mielestäni ensimmäisenä ja perustawana toimenä säätää, että henkikirjoittajain waikkapa jo ensi vuonna tapahtuwissa henkipanoissa, tulisi saapuwilla olewain kunnallislautakuntain jäsenten awulla laatia erityinen luettelo nulkomailla olewista henkilöistä, merkitsemällä siihen myöskin naineitten kotona olewain perheen-jäsenten ja, mikäli mahdollista, missä waltakunnassa siirtolainen oleskelee ja milloin hän on kotimaasta lähtenyt. Tätä luetteloa tulisi sitten asianomaisten nimismiesten, kunkin piiristään ja eri kunnittain, jatkaa passin saantia warten annettawainsa esteettömyydentodistusten ohessa sekä myöskin wastaisissa henkipanoissa erityiseen sarakkeeseen merkitsemällä, kutka kuluneen wuoden aikana owat kotimaahan palanneet.

Niinikään voitaisiin asianomaisilta postinhoitajilta kuukausittain tahi puoliwuosittain waatia summittainen tieto kunnittain, paljonko rahalähetyksiä kuluneella aikakaudella on siirtolaisilta kotimaahan tullut. Nämät tiedot tosin eiwät woisi olla aiwan warmat ja säntilliset, warsinkaan kaupungeista ja isommista kauppapaikoista sekä siihen nähden että melkoisia rahasummia lähetetään myöskin waltuuttamattomissa ja ainoastaan sisäänkirjoitetuissa kirjeissä, waan kun siirtolaisuus ottaa wäestönsä melkein yksinomaan maa-seudulta ja postilaitoksia jo löytyy useimmissa kunnissa, niin olisiwat tällä tawoin saadut numerot kumminkin tarkoitukseensa riittäwät.

4:ksi. Tärkeä ja mitä pikaisinta korjausta kaipaawa kohta siirtolaisoloissa on siirtolaisten rahalähetyksen wälittäminen. Tawallisin rahain lähettämistapa paikasta toiseen on Yhdyswalloissa pienempään summain suhteen melkein yksinomaan postietuannin kautta, jota wastoin meillä tawallisinta lähettämistapaa waltuutetuissa kirjeissä werrattain hywin wähän käytetään, syystä että ameriikkalainen postihallitus ei maksetusta wakuutussummasta sitoudu muuhun kuin postissa kadonneen kirjeen anastajan etsimiseen, waan ei waltuutetun ja hukkaantuneen summan korwaamiseen. (Asianomaisen ministerin esitys, että waltuuttamistapa muutettaisiin samallaiseksi,

kuin esim. Suomessakin on käytännössä, s. o. että postilaitos sitoutuu lähettäjälle maksamaan koko wakuutussumman, jos lähetys postissa häwiäisi, on kumminkin juuri paraikaa kongressin käsiteltävänä, waan epäiltäwää on josko sitä hyväksytään, koska kaikki maan lukuisat pankkilaitokset tietysti heti alempana mainittawista syistä tuumaa kaikin woimin wastustawat.) Kaikki isomat suoritukset taas tapahtuwat pankkilaitoksen wälityksellä. Waan kun postietuannin ei Suomen ja Yhdyswaltojen postilaitosten kesken ole mitään sopimusta, eikä meidän kotimaiset pankkilaitoksemme ole missään suoranaississa wäleissäsikäläisten pankkilaitosten kanssa, niin owat siirtolaiset rahalähetyksensä suhteen kotimaahan pakotetut yksinomaan turwautumaan asioitsijoihin ja rahalaitoksiin. Kuinka epäedullinen, noudatettuihin kurssiin ja waadittuihin wälittäjäprosentteihin nähden, ja useasti epäwarmakin tällainen lähetystapa on, siitä owat sanomalehdissä yhä jatkuwat walitukset selwänä todistuksena. Seurauksena tästä hankaluudesta ja epäwarmuudesta on, paitsi matkalla hukkaan joutuneiden lähetysten kautta syntynyt wahinko, joka suinkaan ei sekään ole aiwan vähäksi laskettawa, wielä se seikka, että siirtolainen, joka on kerralla saanut vähemmän summan, jonka hän kyllä woisi panna säästöön tahi lähettää kotimaahan omaisilleen, jos helppoa ja taattua keinoa siihen löytyisi, ei uskallakaan rahojansa asioitsijain haltuun, waan pitää ne luonansa ja häwittää ne sitten tarpeettomasti wähitellen, ennen kuin taas kerralla jää enemmälti rahoja, ja niin hupenevat nuot pienet säästöt yhtämittaa näkymättömiin; ja tämä tällä tavalla siirtolaisille ja wälillisesti koko kotimaalle syntywä taloudellinen wahinko on paljo suurempi, kuin woidaan arvatakaan, kuten todistawat poikkeuksetta kaikki Yhdyswalloista palanneet siirtolaiset, jotapaitsi wielä on huomioon otettava, että moinen alituinen ”rahakukkarossa kuljeksminen” wähitellen turmiollisesti waiuttaa siirtolaisten siweelliseen kantaan ja wieroittaa heidät kotimaisista oloista.

Tästä lyhykäisestä wiittauksesta käynee selwille, kuinka tarpeellista on, että kotimainen hallituksemme wiipymättä ryhtyisi toimiin tämän epäkohdan poistamiseksi. Tähän olisi mielestäni kaksikin keinoa, jotka jo useasti owat julkisuudessaakin esitellyt. Ensiksikin tulisi postilaitoksemme koettaa wiipymättä saada toimeen keskinäinen sopimus Yhdyswaltojen postilaitoksen kanssa postietuannin (postmoney order) keski-

näisestä täyttämisestä, ja toiseksi tulisi Suomen pankin joko ryhtyä välittömiin asioihin jonkun ameriikkalaisen tunnetun ja niin laajalti kuin suinkin lewinneen rahalaitoksen kanssa tahi, vielä paremmin, asettaa omituinen asiamies eli konttori Newyorkiin. Että tällainen hanke ei pankille tuottaisi mitään tappiota, sen woipi pitää aiwan yhtä warmana kuin senkin, että se toteutaisi arwaamatonta hyötyä ei ainoastaan Ameriikassa oleskeleuille suomalaisille siirtolaisille, waan myöskin Suomen ja Yhdyswaltain väliselle kauppaliikkeelle.

Esimerkkinä siitä, missä määrin suomalaiset siirtolaiset vuosittain lähettävät rahoja kotimaahansa mainittakoon, että eräs Yhdyswaltoihin asettunut suomalainen, joka pari vuotta sitten kokoili tilastollisia tietoja suomalaisista siirtolaisista heidän tunnetuimmilta asemapaikoiltaan pohjois- ja itäwaltioista keräilemiensä numeroiden nojalla, tuli siihen huomioon, että suoma-

laiset näillä paikkakunnilla vuonna 1899 oliwat kotimaahan lähettäneet yli kuusi (6) miljoonaa markkaa, joka summa niiden lukuun nähden, jotka oleskelewat lännessä ja Canadassa, tuskin tehnee 2/3 koko vuosimäärästä. Tästä ainoasta liikkeen haarasta päättäen woipi siis, kuten sanottu, pitää suomalaisen pankkikonttorin asettamista Yhdyswaltoihin kannattawana.

5:ksi. Mainittakoon vielä, siirtolais-asioitsemisen järjestäminen ja erityisen siirtolaislain jommoisenkin aikaansaaminen ehkä useammasta siwistysmaasta löytynee. Siihen nähden, miten siirtolaisuus tähän saakka on tässä kihlakunnassa muodostunut, en kumminkaan pidä erityistä siirtolaislakia toistaiseksi wälttämättömästi tarpeen waitimana, waikka sen aikaansaaminen läheisessä wastaisuudessa, sittenkuin sen laatimiseen tarpeellisia perusteita ensin on woitu hankkia, wiipymättä toimeenpantawan siirtolaisilaston kautta on tärkeänä toiwomuksena silmällä pidettävä.

Tekstin puhtaaksikirjoitus ja taitto:

Siirtolaisuusinstituutti

<http://www.migrationinstitute.fi>

Alkuperäistekstit haettavissa

Historiallisesta sanomalehtikirjastosta osoitteessa:

<http://digi.lib.helsinki.fi/sanomalehti>

Yksittäisen lehden numero löytyy helpoimmin
sivuston **selailu**-toiminnon kautta.

Kansalliskirjaston DIGITOIDUT AINEISTOT

Suomeksi | På svenska | In English

Etusivu

Sanomalehdet

Pienpainatteet

Aikakauslehdet

Muut tietokannat ja verkkoaineistot

HISTORIALLINEN SANOMALEHTIKIRJASTO

Pääsivu

Selailu

Haku

Tarkennettu haku

Artikkelihakemisto

Palaute

Tervetuloa tutustumaan Suomen historiaan ja menneeseen aikaan vanhojen sanomalehtien kautta!

för Helsingfors och L